

Valek Tünde

JUHARSOGÁS

Már évek teltek el, de egy fájó emlék
 Lehet éjjel, lehet nappal, üzen még
 Belésajdul vak szívem, tehetetlen már
 Akkor és ott nem értettem, még ma is fáj.

*

Por, bűz, zaj, kényszerű idegenségében
 Jártam a város szürke betondzsungelében
 Munkahelyemre sietősen érkeztem
 A parkot jól eső érzéssel átszeltem
 Lehetett reggel, vagy késő délután
 A csendes parkban engem, mindig csoda várt
 A sűrű bokrokban vidám csivitelés,
 Ágakon rigók, varjak portyáztak, és a szél
 Park, árnyas fák nélkül, ugyan, mit sem ér
 E parki fák között, volt egy gyönyörűség!

Uralta a parkot, természetes juharfa
 Szemet gyönyörködtető, mesebeli fa
 Jártomban-keltemben jó volt felnézni rá
 Kövek közt hirdette természet diadalát
 Nyáron zöldellt, ősszel pompázott
 Levele: vörös, barna, sárga színre váltott
 Sokan megálltunk, gyönyörködni benne
 Jól esett szemünknek, egy kicsi természet
 Gondoltuk, életerős fa, minket túl él
 De jó, hogy itt van, városi örök remény!

*

De egy nap, hazafelé menet, fa rezzent
 Szélcsend volt, furcsálltam ezt a jelenséget
 Rándítottam vállamon, és tovább mentem
 Másnap a fa, leveleit szórta elém
 Megtorpantam ugyan, de nem néztem felé

Harmadnap a juhar, könyörgött, élém állt
 Különösnek véltem a széltől harsogást
 És nem álltam meg, kitértem bizonytalan
 A reszkető törzset meg se simogattam
 És jött negyedik nap: megbocsáthatatlan
 Várt édeskés, friss, fanyar favágás illat
 És félve körbenéztem, és nem találtam
 A biztos pont, a juhar lemészárolva, alant
 Mi végre egy életteli fa kivágás?
 Megvonni vidám látogatók rajongását.
 A csöndnek, lehajtott főnek, sivár kőnek
 Hisz minden jó, ami múvi, mesterséges
 És a juharfa helyét lebetonozták
 Legyen ott egy újabb, múvi látványosság

*

És fájlalom, nem tudtam róla időben
 És a pompás juhart nem védhettem meg
 A kíméletlen önzéstől, uralgástól
 Mérhetetlen, együgyű ostobaságtól

*

Levélsimogatás érint minden ősszel
 Eszembe jutnak juharlevél-érintések
 Már évek teltek el, de egy fájó emlék
 Lehet éjjel, lehet nappal, üzen még
 Belésajdul vak szívem, tehetetlen már
 Akkor és ott nem értettem, még ma is fáj.

*

És a juhar ma is közöttünk pompázik
 Az emberi emlékezet végső fogytáig!

2020. 02. 01.